

137. Møde.

Onsdag den 7. Juni Kl. 1.

Formanden: Med Skrivelse af 27. Maj fremsender Udenrigsministeren Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af en imellem Danmark og Storbritannien den 3. Maj 1916 afsluttet Konvention om en Fornyelse for en yderligere Periode af 5 Aar af den i London den 25. Oktober 1905 undertegnede og ved Konvention af 3. Marts 1911 fornyede Konvention angaaende Afgørelse ved Voldgift af visse Klasser af Spørgsmaal, som maatte opstaa mellem de to Regeringer.

Samtidig henleder Udenrigsministeren Opmærksomheden paa, at Konventionen, efter at have passeret Rigsdagen, vil være at ratificere af Kongen og Ratifikationerne at udveksle i London saa snart som muligt.

Efter Aftale med Landstingets Formand vil denne Sag blive behandlet først her i Tinget.

Det paahviler mig som Formand at stille Forslag om, paa hvilken Maade Sagen skal behandles. Mit Forslag vil gaa ud paa, at Forslaget til Rigsdagsbeslutning underkastes to Behandlinger efter Reglerne for Lovforslags første og anden Behandling. Da Sagen har Hast, vil jeg lade foretage Afgørelse af Behandlingsmaaden i et nyt Møde i Dag.

Ved Skrivelse af 3. Juni meddeler Undervisningsministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Dyrtidshjælp til Kommunitetsalumner og Alumner ved de 4 til Universitetet knyttede Kollegier.

Ved Skrivelse af Dags Dato meddeler Kirkeministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov angaaende Ændring i Reglerne om det kirkelige Tilsyn med Folkekirkens Præster i visse Tilfælde.

Kirkeministeren har Ordet for at fremsætte det sidst anmeldte Lovforslag.

Kirkeministeren (Povlsen): Det lille Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, er fremkaldt

af en ganske bestemt Sag, den saakaldte Arboe Rasmussenske Sag. Denne Sag er ærede Medlemmer vel bekendt, og jeg skal derfor kun kort rekapitulere Hovedtrækene i denne Sags Historie, for saa vidt den har Betydning som Begrundelse for Fremsættelsen af nærværende Lovforslag.

I Marts 1913 blev Embedet som Sognepræst i Vaalse paa Falster ledigt, og blandt Ansøgerne var Sognepræst til Skibsted og Lyngby Menigheder i Viborg Stift Arboe Rasmussen. Daværende Kultusminister Appel fandt det imidlertid ikke rigtigt straks at fremsende Arboe Rasmussens Ansøgning, idet Ministeren paa Grund af den om Arboe Rasmussens Forhold til Kirkens Tro og Lære rejste offentlige Forhandling og Biskop Poulsens Uvillighed til at anbefale ham til Forflyttelse fandt hans Stilling saa vanskelig, at det vilde være utilraadeligt at forflytte ham i Øjeblikket. At Arboe Rasmussens Ansøgning ikke blev fremsendt kunde ske, idet Loven om Præsternes Lønningsforhold paa det Tidspunkt endnu ikke var traadt i Kraft; den traadte først i Kraft den 1. April 1913. Ifølge denne Lov skal alle Ansøgninger fremsendes, men ifølge Menighedsraadloven af 10. Maj 1912 fremsendes der kun et Udvalg af Ansøgningerne, nemlig Ansøgningerne fra de Ansøgere, som maa anses for kvalificerede, og Kultusminister Appel fremsendte i første Omgang altsaa ikke Arboe Rasmussens Ansøgning. Saa fremkom der imidlertid fra de tre Medlemmer af Menighedsraadet i Vaalse, som bestaar af fire Medlemmer, en Anmodning til Ministeren om at fremsende Arboe Rasmussens Ansøgning, og denne Anmodning var støttet af et Flertal af Sognets Beboere. Overfor dette Krav mente Kultusminister Appel, at det vilde være betænkeligt at holde Arboe Rasmussens Ansøgning tilbage, og han fremsendte den saa i rigtig Erkendelse af, at Arboe Rasmussen af Administrationen maatte anses for og behandles som kvalificeret Ansøger. Saaledes var altsaa Stillingen, da Kultusminister Appel fratraadte, og Kultusminister Keiser-Nielsen traadte til, og derefter skete saa Indstillingen fra Menighedsraadet i Vaalse, hvorved Pastor Arboe Rasmussen blev indstillet som Nr. 1, og denne Indstilling vilde daværende Kultusminister Keiser-Nielsen — for øvrigt altsaa i god Overensstemmelse med den Holdning, som den afgaaede Kultusminister havde indtaget — have efterkommet. Ikke at gøre dette vilde i Virkeligheden have været en Krænkelser af den Ret, man ved Menig-